

BSO

BİLKENT SENFONİ
ORKESTRASI

ELŞAD BAGIROV ŞEF | CONDUCTOR

**CUMHURİYET
BAYRAMI
KONSERİ
REPUBLIC DAY
CONCERT**

KONZERMEISTER IRINA NIKOTINA

25 Ekim October 2020

Pazar Sunday, 15.00

Bilkent Odeon

Program

M. Sun | Cumhuriyet, Başlangıç Müziği

N.K. Akses | Sesleniş

M. Sun | Cumhuriyet, Dönüşüm

C.R. Rey | Türkiye Senfonik Rapsodiler

X. Allegro giocoso

Ara Interval

A.A. Saygun | Özsoy Operası Uvertürü

H.F. Alnar | İstanbul Süiti

I. Andante con moto

IV. Molto Vivace

U.C. Erkin | Sinfonietta

III. Allegro

M. Sun | Cumhuriyet, Bozkır

Korangle Solo: Viktoria Tokdemir

F. Tüzün | Esintiler

Final: Allegro Vivace

Zorunlu durumlarda program değişikliği yapılabilir.

Programs may be subject to changes due to reasons beyond our control.

Değerli Dinleyicilerimiz,

Gittikçe artan sayılarla yeni dinleyicilerimizin aramıza katılmasından mutluluk ve gurur duyuyoruz. İzleyicilerimizin beğenilerini içten alkışlarıyla sergilemeleri, bizler için paha biçilmez bir destek.

Konserlerimizde ses ve görüntü kaydı yapılmaktadır. Seslendirilen eserlerin bazıları birkaç bölümden oluşmaktadır. Eserin tümü bittikten sonra alkışlamanız bizlere kolaylık sağlayacaktır. Aynı nedenle konser esnasında cep telefonlarınızı tamamen kapatmanızı ve flaşla fotoğraf çekmemenizi rica ederiz.

Dear Listeners,

We are happy and proud to perform to a growing audience. The applause we receive from the audience is an invaluable expression of appreciation.

All our concerts are audio-visually recorded. Some of the works performed by the artists are composed of several parts. It would be highly convenient if the listeners hold their applause until the end of the work. For the same reason, we kindly ask our listeners to turn off their cell phones and not to take any photographs with flash during the concert.

Elşad Bağirov şef conductor

Ünlü Azeri besteci ve eğitimci Prof. Zakir Bağirov ile aynı aileden gelen sanatçı, müzik eğitimine Azerbaycan Devlet Konservatuvarında keman eğitimi alarak başladı. Daha sonra eğitimine Nikolai Rimsky-Korsakov St. Petersburg Konservatuvarında devam

eden Bağirov, Arvid Yansons ve Maris Yansons ile opera ve senfoni orkestrası şefliği çalıştı. 1980'de Moskova'daki Bolşoy Tiyatrosuna şef olarak atandı. Burada opera, bale ve konserler yönetti. Ayrıca Sovyetler Birliği'nin önemli orkestralarıyla turneye çıktı.

1986'da Türkiye ile kültürel değişim programı kapsamında Sovyetler Birliği Kültür Bakanlığı, Bağirov'u İstanbul Devlet Opera ve Balesine gönderdi. Burada bulunduğu sürede Bağirov, tanınmış koreograflar ve opera prodüktörleriyle çalıştı. Şef ayrıca çok sayıda uluslararası festivalde yer aldı.

Elşad Bağirov Bolşoy Senfoni Orkestrası, St. Petersburg Devlet Filarmoni Orkestrası, Azerbaycan Devlet Orkestrası, Moskova Devlet Senfoni Orkestrası gibi orkestraları yönetti.

Elşad Bağirov, Azerbaycan müziğine yaptığı önemli katkılardan dolayı, Azerbaycan Cumhuriyeti Seçkin Sanatçısı ödülüne değer görüldü.

He was born to the family of a prominent Azerbaijani composer and educator, professor Zakir Bağirov. He received his musical education on violin performance from the Azerbaijan State Conservatory. Later Bağirov completed his studies in opera and symphony conducting at the Saint Petersburg Conservatory named after Nikolai Rimsky-Korsakov, where his teachers were famous Soviet conductors Arvid Yansons and Maris Yansons. In 1980, Bağirov was appointed conductor at the Bolshoi Theater in Moscow. He was conducting opera and ballet performances, as well as concerts. His duties also included touring with a number of Soviet Union's leading orchestras.

In 1986, as a part of a cultural exchange program with Turkey, the Ministry of Culture of the Soviet Union sent Mr. Bağirov to work at the Istanbul State Opera and Ballet.

During his tenure at this Theater, he has put together many performances along with recognized choreographers and opera producers. He also participated in numerous international festivals.

Today, Bagirov continues to direct musical performances inside and outside Turkey. As such, he worked with the Moscow Bolshoi Symphonic Orchestra named after Pyotr Ilyich Tchaikovsky, State Orchestra of the Saint Petersburg Philharmonic named after Dmitri Shostakovich, the Azerbaijan State Orchestra named after Uzeyir Hajibeyli, and the Moscow Symphonic Orchestra named after Sergei Rahmaninov, among others.

For his significant input to the Azerbaijani music, Bagirov has been officially recognized as Distinguished Artist of the Republic of Azerbaijan.

Muammer SUN

Cumhuriyet

1932'de Ankara'da doğdu. Müzik eğitimine 1947'de Askerî Mızıka Okulunda başladı. 1953'de Ankara Devlet Konservatuvarına girdi; A.A. Saygun'un kompozisyon öğrencisi oldu. 1960'da mezun oldu. Ankara, İzmir, İstanbul Devlet Konservatuvarlarında, Gazi Eğitim Enstitüsü Müzik Bölümünde, Siyasal Bilgiler Fakültesi Basın Yayın Yüksek Okulunda, Ankara Radyosunda öğretmenlik yaptı. Öğretmenliğin yanı sıra sanatla ilgili çeşitli görevler de üstlenmiş olan Sun, Hacettepe Üniversitesi Ankara Devlet Konservatuvarından 1999'da kompozisyon profesörü olarak emekli olmuş; Eylül 2004'de SUN Yayınevi'ni kurmuştur. Müzik yayıncılığıyla birlikte kompozisyon çalışmalarını sürdürmektedir.

Cumhuriyet Süiti, TRT kurumunun hazırlattığı Cumhuriyet filmi için bestelenmiştir. 14 bölümden oluşmaktadır. Türk insanının duyarlılığını yansıtan müziklerin çoğu, geleneksel müziklerimizden kaynaklanan özgün kompozisyonlardan oluşmaktadır. Film konuları gereği, yer alan bilindik ezgilerin işlenişi ise, bir düzenleme-aranjman anlayışıyla değil, yeniden yaratma anlayışıyla ele alınmış; yeni bir kimlikle, özgün bir kompozisyon ortamında yaşatılmaya çalışılmıştır. Besteci, cumhuriyetin kuruluşunu yansıtan coşkuyu, müzikleriyle yaşatmayı amaçlamıştır.

Muammer Sun was born in Ankara in 1932. He started studying music at the High School of Military Band in 1947. In 1953, he was admitted to the Ankara State Conservatory, where he studied composition under A. A. Saygun, and graduated in 1960. He held teaching positions at the State Conservatories of Ankara, İzmir and İstanbul, Music Department of Gazi University's Faculty of Education, School of Press and Publication of the Faculty of Political Science, and Ankara Radio. Besides teaching, Sun also worked in various positions related to the arts. After retiring from the Ankara State Conservatory of Hacettepe University as a professor of composition in 1999, he founded the SUN Publication House in 2004. Currently, Sun continues music publication and composition.

The Republic Suite was composed for *The Republic* film produced for the Turkish Radio and Television Association. It consists of 14 movements. Most of the music reflecting the sentiments of the Turkish people consists of original compositions originating from our traditional tunes. Following the themes in the film, the familiar melodies were addressed not with an understanding of rearrangement, but through an effort at recreation so that they could thrive in the setting of an original composition with a new identity. The composer aimed to keep the fervor aroused by the foundation of the republic alive through his music.

Necil Kâzım AKSES (1908-1999)

Sesleniş

1908 yılında İstanbul'da doğan Necil Kâzım Akses, Türk Beşleri'nin en genç üyesidir. Bestecilik çalışmalarına Cemal Reşit Rey'den aldığı armoni dersleri ile başlamış, 1926 ve 1934 yılları arasında Viyana Akademisi ve Prag Konservatuvarında devam etmiş, ardından yurda dönmüştür. Ankara Musiki Muallim Mektebinin devlet konservatuvarına dönüştürülmesi için çalışmış, Milli Eğitim Bakanlığının 1935'te bu amaçla davet ettiği Alman besteci Paul Hindemith'in yardımcılığını üstlenmiştir. Akses, ilerleyen yıllarda bu kurumun müdürlüğünü de yapmıştır. Piyano için "Minyatürler"i (1936), "Ankara Kalesi" adlı senfonik şiiri (1942), keman ve viyola konçertoları, orkestra için "Ballad" (1947) ve "İtrî'nin Nevâ

Kâr'ı Üzerine Scherzo"su (1969), beşinci senfonisi "Atatürk Diyor Ki" (1988) ve oda müziği için dördüleri bestecinin başlıca yapıtları arasındadır.

Necil Kâzım Akses, 1973 yılında cumhuriyetin 50. yıldönümü için üç eser kaleme almıştır. Bunlardan biri büyük orkestra için bestelediği "Sesleniş" adlı eserdir. Yaklaşık on dakika süren eser, bir bütünsellik içinde birbirine bağlı dört kesidi ile anlatısal (*programmatic*) bir yapıya sahiptir. Birinci kesit durağan ve hareketsizdir. Orkestranın statik ve muğlak sesler bütünü içinde tahta üflemelilerin ağıtsal motifleri duyulur. İkinci kesitte ani ve kararlı bir çıkış ile bu devinimsizlik hali bozulur ve bir halk ezgisi yükselir. Halk iradesini ortaya koymuştur. Bunu yüzünü çoksesliliğe çeviren ve onun en ileri tekniklerinden birini, füg'ü, devreye sokan üçüncü kesit takip eder. Mücadelenin ardından umut ve gelişim bir arada hissedilmektedir. Yapıtın finali olan son kesitte ise füg bir marşa dönüşür ve müzik adeta bir zafer kutlaması edasında son bulur.

Born in İstanbul in 1908, Necil Kazım Akses is the youngest member of the Turkish Five. He started studying composition with the harmony lessons he took from Cemal Reşit Rey. Between 1926 and 1934, Akses continued his composition studies in the Vienna Academy and Prague Conservatory. After coming back home, he worked to turn the School of Musical Education in Ankara into a state conservatory, and served as an assistant to the German composer Paul Hindemith, whom the Ministry of National Education invited to Ankara in 1935 to help with this aim. In the following years, Akses also worked as the director of this institution. The composer's major works include "Miniatures" for piano (1936), symphonic poem titled "The Citadel of Ankara" (1942), concertos for violin and viola, "Ballad" for orchestra (1947), "Scherzo on Itrî's Nevâ Kâr" (1969), his fifth symphony "Thus Spoke Atatürk" (1988), and quartets for chamber music.

In 1973, Necil Kazım Akses wrote three works for the 50th anniversary of the Turkish Republic. One of these is the work titled "Calling", composed for a large orchestra. Lasting for about ten minutes, the work with four sections connected to each other has a programmatic structure. The first section is stable and motionless. In the totality of the orchestra's static and vague sounds, elegiac motifs of the woodwinds are heard. This state of immobility is disrupted with a sudden and decisive ascent, and a folk melody surges in the second section.

The people have shown their will. This is followed by the third section, which turns to polyphony and introduces one of its most advanced techniques, a fugue. After the struggle, hope and development are sensed together. In the last section, which is the work's finale, the fugue turns into a march, and the music ends in the manner of a celebration of victory.

Aylin Yılmaz

Cemal Reşit REY (1904-1985)

Türkiye Senfonik Rapsodiler

Türkiye'de müzik alanında Batılılaşma girişimleri özellikle 19. yüzyılda yaşanmıştır. Askeri müziğin yeniden düzenlenmesi, İstanbul'da yabancı topluluklar tarafından operaların sahnelenmesi, önemli virtüozların konserler vermesi, piyanonun toplumun zengin kesimlerinde yaygınlaşması gibi önemli gelişmeler yaşanmış, ancak bu değişimler tam olarak kurumsallaşmamış, yaygınlaşmamıştı.

Dünyada büyük ses getiren Şarkiyatçılık isimli kitabın yazarı Edward Said 1815-1914 yılları arasında dünyanın %85'inin Batılı devletler tarafından sömürgeleştirildiğine değinir. İşte bu ürkütücü maksimilizasyon dönemi beklendik bir biçimde bir dünya savaşı ile sonuçlanmıştı. Ancak beklenmedik olan, savaşın tüm yıkımlarına karşı hız kesmeyen emperyalizme kendi ordusundan kovulmuş bir Osmanlı Paşasının büyük bir darbe indirmesi ve tüm umutları tükenmiş Anadolu topraklarının işgal kuvvetlerinden temizlenmesi olmuştur.

Beklenmedik gelişmeler bununla son bulmamıştı. Anadolu insanı yüzyıllar süren ihmal edilmişliğinden, uçsuz bucaksız yoksulluğundan uyanmış, genç aydınlarının büyük kısmını on yıllar süren savaşlarda yitirmiş olmasına rağmen elde ettiği bağımsızlığını her alanda yaptığı üretim hamleleri ile taçlandırmıştı.

Tarihin yönünü değiştiren bir lider olan Atatürk'ün önderliğinde büyük bir inançla her alanda büyük atılımlar yapan genç Türkiye Cumhuriyeti, devrimlerinin ruhunu Batılılaşma değil çağdaşlaşma olarak belirlemiş bu yönde sanatta da önemli adımlar atmıştı.

Mustafa Kemal Atatürk bu bağlamda müziğe ayrı bir önem veriyordu. Meclisin 1934 yılındaki açılış

söylevinde düşüncelerini “Güzel sanatların hepsinde, ulus gençliğin ne türlü ilerletilmesini istediğinizi bilirim. Bu, yapılmaktadır. Ancak, bunda en çabuk, en önde götürülmesi gerekli olan Türk musikisidir. Bir ulusun yeni değişikliğine ölçü, musikide değişikliği alabilmesi, kavrayabilmesidir” şeklinde ifade etmişti. Bu doğrultuda pek çok yetenekli genç Avrupa’nın önemli kurumlarına öğrenim görmek üzere gönderilmişti. Bu gençler arasında yer alan, daha sonraları “Türk Beşleri” olarak anılan Cemal Reşit Rey, Hasan Ferid Alnar, Ahmed Adnan Saygun, Ulvi Cemal Erkin ve Necil Kazım Akses, hem besteci hem de eğitimci olarak genç cumhuriyetin müzik kurumlarının temellenmesinde baş rol oynamışlardır.

Türk Beşleri’nin besteciliğe yaklaşımları, Türkiye Cumhuriyeti’nin vazgeçilmez bir değeri olan bağımsızlık anlayışı ile ilişkilidir. Yurt dışında edindikleri eğitim ve tecrübeleri Anadolu müziğinin zenginliğini gözetten bir yaklaşımla birleştirerek özgün bir dil arayışına girmişlerdir. Bu durumu en iyi ifade eden kişilerden biri Türk Beşleri’nin ardından gelen ikinci kuşağın önemli bestecilerinden olan İlhan Usmanbaş olmuştur. 1981 yılında yazdığı “Türk Müziğinde Çağdaşlaşma” isimli makalesinde şöyle der: “1930 dolaylarında ve biraz daha önce Avrupa’da bestecilik öğrenimlerini bitirip yurda dönen beş genç besteci, dünyadan habersiz olsalardı, işin kolayına sapsalardı, salt beğenilmeyi düşleselerdi pekala buraya Rachmaninov konçertoları, Şehrazat’lar, İspanyol Capriccio’ları ya da belki Beethoven senfonileri bile getirebilirlerdi eser diye. Çok da alkışlanırlardı. Böylece de Çağdaş Türk Müziği Okulunun tepesine onu en az yüz yıl kötürüm edecek bir yumruk indirmiş olurlardı”.

Cemal Reşit Rey işte bu yöndeki çağdaşlaşma akımını ilk başlatan bestecidir denilebilir. 1904 yılında Kudüs’te doğmuş, doğumundan kısa bir süre sonra ailesi İstanbul’a taşınmıştır. Aydın bir diplomat olan babası, aristokrat bir aileden gelip piyano çalan annesi ve Galatasaray Lisesindeki hocaları tarafından müziğe olan yeteneği çok küçük yaşlarda fark edilmiştir. 1913 yılında ailesi ile Paris’e yerleşmiş müzik eğitimine orada devam etmiş, böylece Fransa’nın öncü bestecilerinden olan Paris Konservatuarı müdürü Gabriel Faure ile tanışmıştır. I. Dünya Savaşı sırasında eğitimine Cenevre Konservatuarında devam etmiş, 1919 yılında mezun olarak İstanbul’a dönmüş, savaşın bitiminden sonra Paris’e dönerek piyano ve kompozisyon eğitimine devam etmiştir.

1923'te Halit Ziya Uşaklıgil'in önerisi üzerine, henüz 19 yaşındayken, İstanbul Konservatuvarında piyano ve kompozisyon hocası olarak görev yapmaya başlamıştır. Bu görev onun yaşamının sonuna değin sürdüreceği mücadelenin başlangıcıdır. Besteciliği ve eğitimciliği hep bir arada sürdürmüştür. Bir yandan, çağdaş Türk müziği kavramının oluşum sürecini başlatan eserler yazarken, diğer yandan da öğrencilerine en nitelikli eğitimi vermenin, topluma çağdaş müziği sevdirmenin gayreti içerisinde olmuştur.

Fransa'da öğrenim gören ilk kuşak bestecilerin müziğe olan yaklaşımlarının şekillenmesinde, Fransız bakış açısı önemli bir rol oynamıştır. 1871 Prusya yenilgisinden sonra pek çok alanda olduğu gibi müzikte de bir yenilenme sürecinin içerisine giren Fransa'nın durumu, ülkemizde cumhuriyetle birlikte başlayan müzik reformlarıyla benzeşir. Fransızlar, bir yandan bestecilerin müzikteki en ileri bestecilik tekniklerini kullanmalarını teşvik ederken, bir yandan da Fransız müziğinin köklerinin araştırılacağı ortamları oluşturmuşlar; bu çabaların sonucunda Avrupa müziğine yeni bakış açıları kazandıracak olan Debussy, Ravel gibi bestecilerin yetişmesini sağlamışlardır.

Fransız bestecilerle Türk Beşleri'nin örtüşen bir diğer yönü de modalite kullanımımıdır. Müzikte yeni bir dil arayışı içinde ulusal köklerine yönelen ve orada Gregoryen ilahilerinin modal anlayışı ile karşılaşan Fransız besteciler, bu anlayışı çağdaş biçimler içerisinde kullanmışlardır. Benzer yaklaşımlar içinde olan Türk Beşleri de, Anadolu müziğinin köklerine inmek istedikçe halk ve saray müziklerinin makamsal yapılarını karşılaştırmışlar, bu yapıları yenilikçi anlayışlarla birleştirmek istemişlerdir.

Türkiye Senfonik Rapsodiler 1973'te bestelenmiştir. 1986 yılında İstanbul Filarmoni Derneği tarafından yapılan çalışmalar sırasında ortaya çıkmıştır.

Senfonik Rapsodiler, birbirine kesintisiz olarak (*attaca*) bağlanmış 10 ayrı bölümden oluşur. İzlenimci yaklaşımıyla Anadolu'nun bir ucundan diğerine yapılan bir yolculuğu çağırıştırır. Besteci bu yaklaşım çerçevesinde ses renklerine büyük önem verir. Makamların esnek yapılarının geçirgenliği içerisinde zaman zaman figürasyonun çok belirginleştiği folklorik ritimlere, yöresel ezgilere, zaman zaman da daha soyut belirsiz renklere yönelir. Aynı esneklik içerisinde sık sık kullanılan solo pasajlar, küçük *ensemble* bölümleri ve tüm orkestranın birlikte seslendirdiği kısımlar birbiri ardına sıralanır.

Aynı biçimde, makamlarla koşut bir biçimde kullanılan uyumsuz aralıklar ve kontrapuntal pasajlar dinleyiciye sebebini tam olarak anlayamadığı bir burukluk hissi verir. Ses renkleri ve makamların etkileyici bir biçimde iç içe geçtiği bu eserin kesintisiz sürekliliği içerisinde, besteci Anadolu'nun hüznünü, acılarını ve coşkusunu zaman zaman dışarıdan gözlemlemekte, zaman zamansa tüm benliği ile bu duygulara dahil olmaktadır.

Westernization initiatives in music were launched especially in the early 19th century in Turkey. Those times witnessed important developments like the re-arrangement of military music, staging of operas in İstanbul by foreign ensembles, concerts by important virtuosos, and piano becoming widespread in the houses of the richer segments of the society, but such changes were not institutionalized and large-scale.

Edward Said, author of the world-renowned book titled *Orientalism*, notes that 85% of the world was colonized by the Western states between 1815 and 1914. As one might expect, this alarming maximilization period ended in a world war. What was unexpected, however, was that an Ottoman Pasha fired from his army would strike a serious blow to imperialism, which was still raging relentlessly despite the destruction of the war, and sweep the occupying forces away from the utterly desperate Anatolian land.

That was not the end of unexpected developments, though. The Anatolian people woke up from the disregard they had been treated with and immense poverty they had suffered for centuries, and they crowned the independence they won, despite having lost a majority of their young intellectuals in decades-long wars, with their production moves in every field.

The young Turkish Republic achieving major breakthroughs with an unwavering resolve in all areas under the leadership of Atatürk, a leader who changed the course of history, determined the spirit of its revolutions as modernization, not westernization, and accordingly, it took significant steps in arts as well.

In this context, Mustafa Kemal Atatürk attached particular importance to music. In the speech he delivered in the opening of the National Assembly in 1934, he said "I know how you want the national youth to be carried forward in all branches of fine arts. This is being done. However, one area

where this should be achieved faster and before others is the Turkish music. The measure of a country's new reforms is its ability to adopt and comprehend the change in music." Accordingly, many young talents were sent to leading institutions of Europe to receive education. Among these young people were Cemal Reşit Rey, Hasan Ferid Alnar, Ahmed Adnan Saygun, Ulvi Cemal Erkin and Necil Kazım Akses, who came to be known as "the Turkish Five", and played the leading role in the establishment of the music institutions of the young republic as both composers and educators.

The Turkish Five's approach to composition is linked with the understanding of independence, which is an essential value of the Turkish Republic. Blending the knowledge and experience they gathered abroad with an approach that honored the richness of Anatolian music, the composers of the Turkish Five sought an original language. One of the figures who expressed this search in the best way is İlhan Usmanbaş, a significant composer of the second generation after the Turkish Five. In his 1981 article titled "Modernization in Turkish Music", he writes "Had the five young composers who completed their composition education in Europe and returned to their country around 1930s or earlier been ignorant of what was going on around them, taken the easy path, and dreamt of appreciation only, they could have comfortably brought here Rachmaninoff concertos, Scheherazades, Spanish Capriccios or maybe even Beethoven symphonies, as works. They would have been greeted with loud applause. And thus, they would have given a punch on the Contemporary Turkish Music School, that could paralyze it for at least a century."

It can be said that Cemal Reşit Rey is the first composer who launched the modernization movement in this direction. Rey was born in Jerusalem in 1904. Shortly after his birth, his family moved to İstanbul. Rey's musical flair was discovered at a young age by his father, an enlightened diplomat, his mother who came from an aristocratic family and played the piano, and his teachers at the Galatasaray High School. In 1913, he moved to Paris, where he continued his music education and met Gabriel Faure, one of the leading composers of France and the director of the Paris Conservatory. During World War I, he studied at the Geneva Conservatory and returned to İstanbul after his graduation in 1919. When the war ended, he went back to Paris to continue his piano and composition education.

In 1923, when he was only 19, Rey was appointed a professor of piano and composition at the İstanbul Conservatory upon the recommendation of Halit Ziya Uşaklıgil. This position marks the start of his struggle to last for a lifetime. He continued composing and teaching side by side. While writing works that initiated the development process of the concept of Contemporary Turkish Music, he also endeavored to give his students the highest quality education and cultivate a love of contemporary music in the society.

The French perspective played a major role in shaping the musical approaches of the first generation of composers who were educated in France. The situation in France, which launched a process of renewal in the field of music, as well as in many other areas after its Prussia defeat in 1871, is comparable to the musical reforms that were undertaken in our country with the foundation of the Republic. While encouraging the composers to use the most advanced composition techniques in music, the French also provided the settings in which the roots of the French music would be investigated, and as a culmination of these efforts, they nurtured the rise of composers like Debussy and Ravel, who would bring new perspectives to European music.

Another similarity between French composers and the Turkish Five is the use of modality. The French composers who turned to their national origins in search of a new language in music and met the modal understanding of Gregorian hymns there used this understanding in contemporary forms. Adopting similar approaches, the Turkish Five who wanted to reach the roots of the Anatolian music were faced with the makam structures of folk and court music and strove to integrate those structures with innovative understandings.

Turkey, Symphonic Rhapsodies, composed in 1973, were recovered in 1986, while the Istanbul Philharmonic Association was working towards organizing the composer's works after his death.

The Symphonic Rhapsodies consist of ten separate movements attached to each other without interruption. With its impressionist approach, the work reminds a journey from one end of Anatolia to the other. The composer pays significant attention to the colors of sounds in this approach. He wends his way to folkloric rhythms, where figuration may become too marked at times within the permeability of the flexible structures of makams,

regional melodies and sometimes to more abstract, hazy colors. Solo passages frequently used in the same flexibility, little ensemble sections and sections played by the whole orchestra are listed one after another.

Similarly, incompatible intervals used in parallel to makams and contrapuntal passages leave the audience with a feeling of resentment they cannot exactly make sense of. In the uninterrupted continuity of the work where sound colors and makams are impressively intertwined, the composer sometimes observes the sorrow, pains and ardor of Anatolia from outside, while at other times he experiences these emotions with all his soul.

Dr. Onur Türkmen

Ahmed Adnan SAYGUN (1907-1991)

Özsoy Operası Uvertürü

Türk Beşleri, Türkiye’de cumhuriyetin kuruluşunun hemen ardından Türk halk müziğini Batının çoksesli müzik teknikleri ile sentezleyerek çağdaş ve ulusal bir müzik dili oluşturmak konusunda emek veren ilk kuşak bestecileri için kullanılan bir ifadedir. 1904 ve 1910 yılları arasında doğmuş bu besteciler Cemal Reşit Rey, Ulvi Cemal Erkin, Hasan Ferit Alnar, Ahmed Adnan Saygun ve Necil Kâzım Akses’tir.

Saygun’un Türk Beşleri’nin en önde gelen ismi olduğu söylenebilir. Saygun, cumhuriyet kurulduktan sonra opera yazan ilk Türk bestecisidir. Ancak ona asıl ün kazandıran eseri, 13. yüzyıl Türk mistik şairi Yunus Emre’nin dizelerine dayanan Yunus Emre Oratoryosu’dur. Yapıt 1946’da tamamlanmış ve aynı yıl Leopold Stokowski yönetiminde Ankara’da, 1947’de Paris’te ve 1958’de New York’ta sahnelenmiştir. Saygun’un eserlerinin büyük bir çoğunluğu önde gelen yayıncılar tarafından basılmış, bir kısmı da saygın müzisyenler tarafından icra edilip kayda alınmıştır.

1907’de İzmir’de doğan Ahmed Adnan Saygun, 1928 yılında aldığı devlet bursuyla, Paris Scola Cantorum’da bestecilik öğrenimine başlamış, bu okulun kurucularından Vincent d’Indy’nin öğrencisi olmuştur. Üç yıl süren eğitiminin ardından yurda dönmüş, Atatürk tarafından kurulan Musiki Muallim Mektebinin ilk hocalarından olmuş, 1934 yılında da Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrasının

şefliğine getirilmiştir. Aynı yıl Saygun, henüz 27 yaşındayken, Atatürk'ün bizzat siparişi üzerine Özsoy Operasını bestelemiş, eserin ilk seslendirmesi 19 Haziran 1934 günü İran Şahı Pehlevi onuruna Ankara'da yapılmıştır. Özsoy, Türkiye Cumhuriyet tarihinde sahnelenmiş ilk operadır.

Özsoy operasında işlenen ana tema, Türkiye ve İran arasındaki yüzyıllara uzanan dostluk ve kardeşliktir. Firdevsî'nin Şehname destanından uyarlanan ve librettosunu Münir Hayri Egeli'nin yazdığı opera, doğduklarında şeytanın gazabıyla ayrı yollara gitseler de yüzyıllar sonra tekrar buluşan, Hakan Feridun'un ikiz oğulları Tur (Türkiye'yi simgeleyen kurt) ve İraç'ın (İran'ı simgeleyen aslan) hikayesini anlatır.

Uvertür, operalarda perdeler henüz yükselmeden çalınan orkestral açılış müziğidir. Uvertürün 19. yüzyıldaki örnekleri gelişmesi olmayan tek bölümlük bir sonat formunu çağırıştırır. Tipik olarak yavaş, lirik bir bölüm ve bunu takip eden yüksek sesli ve hızlı tempoda bir final içerir. Saygun'un Özsoy operası için bestelediği uvertür bu şemadan çok uzak durmaz. Kromatik bir tırmanışın ardından epik ana tema sunulur; bunu koral benzeri yavaş bir orta bölüm, ardından da baştaki epik temanın tekrarı takip eder. Saygun'un içinde birçok referans ve stil barındıran (postmodern) müzikal dili Merkez Avrupa'ya dönüktür; 18. yüzyıl tonal armonisi, Fransız romantizminin post-tonal armonisi ve Wagner kromatizminden referanslar içerir.

The Turkish Five describes the first generation composers who strove to form a contemporary and national musical language by synthesizing Turkish folk music with the polyphonic techniques of the West immediately after the establishment of the Turkish Republic. The composers of the Turkish Five, born between 1904 and 1910, are Cemal Reşit Rey, Ulvi Cemal Erkin, Hasan Ferit Alnar, Ahmed Adnan Saygun and Necil Kâzım Akses.

Saygun can be considered the leading figure of the Turkish Five. He is the first Turkish composer to write an opera after the Republic was founded. However, the work that earned him great acclaim was his *Yunus Emre Oratorio*, based on the verses of the 13th century Turkish mystic poet Yunus Emre. The work was completed in 1946 and performed in Ankara under the baton of Leopold Stokowski

in the same year, and in Paris and New York, in 1947 and 1958, respectively. A great majority of Saygun's works were published by leading publishers, while others were performed and recorded by prestigious musicians.

Born in İzmir in 1907, Saygun studied composition at the Scola Cantorum in Paris on a state scholarship granted to him in 1928 and became a student of one of the founders of the school, Vincent d'Indy. Three years later, he returned to his homeland, served as one of the first professors of the School of Musical Education founded by Atatürk, and was appointed the Conductor of the Presidential Symphony Orchestra in 1934. In the same year, when he was only 27, Saygun composed the *Özsoy Opera*, personally commissioned by Atatürk. The work was premiered on June 19, 1934 in Ankara in honor of the Shah of Iran, Shah Pehlevi. *Özsoy* is the first opera to be performed in the history of the Turkish Republic.

The main theme of the *Özsoy Opera* is the long-standing friendship and brotherhood between Turkey and Iran. The opera was adopted from Firdevsî's *Shahname* and its libretto was written by Münir Hayri Egeli. It tells the story of the twin sons of Hakan Feridun, Tur (the wolf symbolizing Turkey) and Iraj (the lion representing Iran), who had to be separated by the wrath of Devil after birth, but came together after centuries.

An overture is the orchestral opening music played before the rise of pitch in operas. The 19th century examples of overture remind a single movement sonata form without development. Typically, an overture involves a slow, lyrical part and a high-pitch and fast finale. The overture Saygun composed for the *Özsoy Opera* is not detached from this pattern. After a chromatic escalation, an epic main theme is presented; this is followed by a chorale-like slow middle movement and a repetition of the epic theme from the beginning. Saygun's (postmodern) musical language with its many references and styles is directed towards Central Europe; it includes references from the tonal harmony of the 18th century, post-tonal harmony of French Romanticism and Wagner's chromaticism.

Aylin Yılmaz

Hasan Ferit ALNAR (1906-1978)

İstanbul Süiti

Hasan Ferit Alnar, cumhuriyetimizin ilk kuşak bestecilerindedir. Bu kuşağın önde gelen bestecilerinin bulunduğu “Türk Beşleri” isimli gruba dahil edilir. Alnar, genellikle bu grubun klasik Türk sanat müziğine en yakın üyesi olarak kabul edilir. Zaman zaman besteci hakkında sanat müziğinin modern yüzü gibi tanımlamalar da yapılmıştır. Bu saptamalar daha çok bestecinin ilk gençliği ve eğitimi göz önünde bulundurularak yapılmıştır.

Sanatçı müziğe çok küçük yaşlarda kanun çalarak başlamış ve henüz 12 yaşındayken İstanbul’un en bilinen kanun ustaları arasında sayılmıştır. Aynı dönemlerde besteciliğe de ilgi duymaya başlamış, bir operet, bir longa ve 10 adet saz semaisi bestelemiştir. 1923 yılında Hüseyin Saadettin Arel aracılığı ile Batı müziğiyle tanışmış bu konuda kendini geliştirmek üzere armoni, kontrpuan, füg ve piyano dersleri almıştır. Bir dönem mimarlık eğitimi gördükten sonra müzisyen olmaya kesin olarak karar vermiş ve 1927 yılında Viyana Müzik Akademisinin Kompozisyon Bölümüne kabul edilmiş ve Joseph Marx’ın öğrencisi olmuştur.

Marx yirminci yüzyılın ilk yarısında Arnold Schönberg, Richard Strauss, Alban Berg, Giacomo Puccini gibi önemli isimlerin yakın çevresinde bulunmuş saygın bir Avusturyalı bestecidir. Alnar’ın bestelerinden anlaşılacağı gibi, ona erken yirminci yüzyılın farklı müzikal akımlarını nesnel bir bakış açısıyla sunmuş, Alnar’ın izlenimci çizgiye yakın olan eğilimlerini göz önünde bulundurarak desteklemiştir.

Bu konserde dinleyeceğimiz Orkestral Süit bestecinin bu yıllarda ilk sesli Türk filmi olarak çekilen “İstanbul Sokakları” isimli çalışmanın müziklerinden derlenmiştir. Bu eser dikkatle incelendiğinde besteci ile ilgili yapılan “klasik Türk müziğinin Batıya dönük yüzü” gibi değerlendirmelerin erken yapılmış saptamalar olduğu fikrine varılabilir.

Bu dört bölümlü senfonik eserde Türk müziği makamsal ezgi yapılarını orkestraya uyarlamaya çalışan bir besteci değil, izlenimci orkestral yazım biçimini derinden kavramış ve özgün bir dil yaratmış bir sanatçıyla karşılaşılır. Alnar makamların birbirine evrilebilen, esnek yapılarını çok iyi

anlamış bunu doku ile tınının örtüştüğü izlenimci bakış açısıyla ustaca bütünleştirmiştir.

Eseri oluşturan dört bölüm de birbirleriyle yapısal olarak ilişkilidir. Özellikle bir, iki ve üçüncü bölümler birbirlerinin ritmik ve dokusal dönüşümlerini ortaya çıkaran oluşumlardır. Birinci bölüm tüm şehrin içinden geçen rüzgar gibidir. Ancak bu delice esen sert bir rüzgar değil, şehrin yüklü tarihinin ağırlığını taşıyan vakur bir meltemdir. Bu yönüyle bütünleşecek şekilde pek çok küçük ancak önemli detayı içerisinde barındırır. Dördüncü bölümde eserde yer alan tüm düşünceler bir araya toplanarak sonuçlandırılır. Ancak bu kez dokusal dönüşümlerin yanı sıra birbiri ardına gelen bloklar da yer almaktadır. Dönüşümler ve art arda sıralanan bloklarla pek çok farklı boyutuna şahit olduğumuz rüzgarın İstanbul'un bir ucundan diğerine yaptığı yolculuk son bulmuş olur.

Hasan Ferit Alnar is among the first generation composers of our Republic. He is included in the group called the Turkish Five, which consists of the leading composers of the period. Alnar is generally considered the group's closest member to the Turkish Classical Music. The composer has sometimes been described as the modern face of the classical music. These descriptions are based mostly on an observation of the composer's early youth and education.

Alnar started to play the qanun at a very young age and came to be considered among the most celebrated qanun players of İstanbul, when he was only 12. Developing an interest in composition, the artist composed an operetta, a longa and ten saz semais. His encounter with the Western Music through Hüseyin Saadettin Arel in 1923 led him to take harmony, counterpoint, fugue and piano lessons. After studying architecture for some time, he decided to become a musician, and in 1927, he was admitted to the Composition Department of Vienna Academy of Music, where he studied under Joseph Marx.

Marx is a prestigious Austrian composer who was closely associated with important figures like Arnold Schönberg, Richard Strauss, Alban Berg, and Giacomo Puccini in the second half of the twentieth century. As can be understood from Alnar's compositions, Marx presented him the different musical movements of the early twentieth century through an objective perspective and supported him in consideration of his tendencies that were close to impressionism.

The Orchestral Suite you will listen to in this concert is compiled from the musical pieces composed for “İstanbul Sokakları”, a work that was produced as the first Turkish talking picture in the period. A careful examination of the work may suggest that the descriptions of the composer as the “westward-facing figure of the Turkish Classical Music” might be premature statements.

In this three-movement symphonic work, one meets a composer who did not try to adapt the melody structures of Turkish music makams, but who deeply understood the form of impressionist orchestral writing and created an original language. Alnar comprehended the flexible structures of makams evolving into each other and skillfully integrated this understanding with an impressionist perspective, in which texture and tone overlapped.

All four movements of the work are structurally related. Especially the first, second and third movements are entities that reveal each other’s rhythm and texture transformations. The first movement is like a wind blowing through the entire city. However, this is not a roaring, stiff wind, but a dignified breeze carrying the weight of the city’s history. In a way that will reinforce this aspect, it embodies many little, but significant details. All the thoughts in the work are collected together and concluded in the fourth movement. However, besides texture transformations, the movement also includes consecutive blocks. Through the transformations and blocks sequenced one after another, the journey of the wind, whose many dimensions we witnessed, from one end of “İstanbul” to the other, comes to an end.

Dr. Onur Türkmen

Ulvi Cemal ERKİN (1906 - 1972)

Sinfonietta

1906’da İstanbul’da doğan Ulvi Cemal Erkin, 1925’te Paris Konservatuvarında ve Ecole Normale de Musique’de eğitim almasını sağlayacak bir devlet bursu kazanmış, burada Jean Gallon, Noel Gallon ve Nadia Boulanger’dan kompozisyon ve piyano dersleri almıştır. 1930’da Türkiye’ye dönerek Musiki Muallim Mektebinde öğretim görevlisi olmuş, bir süre piyano öğretmenliği yaptığı Ankara Devlet Konservatuvarına 1949’da müdür olarak atanmıştır.

Beş Damla (1931), Konçertino (1932), Duyuşlar (1937), Piyanolu Beşli (1943), Sonat (1946), Altı Prelüd (1967), Konçertant Senfoni (1966) gibi piyano repertuvarına kazandırdığı yapıtların yanı sıra senfoni, konçerto, oda müziği türlerinde de değerli eserler ortaya koymuş olan Erkin, geleneksel Türk müziğini ve özellikle ritmini ustaca kullanmasıyla bilinir. Yapıtları ilk başta yoğun bir empresyonizm etkisi açığa vursa da, besteci olgunlaştıkça zengin ve çeşitli orkestrasyonla birlikte renkli, daha kişisel bir ifade sergilemiştir.

Bir sinfoniatta, ölçek olarak daha küçük (uzunluk veya gerekli enstrümantal kuvvetler açısından) veya yaklaşım olarak standart bir senfoniden daha hafif olan bir senfonidir. Terim özellikle yirminci yüzyılda yaygın hale gelmiş, birçok besteci bu türde yapıt ortaya koymuştur—ör. Janáček (1926); Prokofiev Op.48 (1929); Britten, Op.1 (1932); Poulenc (1947); Hindemith (1950).

Erkin'in yaylı çalgılar için Sinfoniatta'sı, 1951-1957 yılları arasında yazılmış, ilk seslendirışı Gotthold Ephraim Lessing yönetiminde Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrası tarafından 1967'de gerçekleştirilmiştir. Neoklasik bir tavırla bestelenen eser, üç bölümden oluşur. Müzikte neoklasisizm, bestecilerin genel olarak tanımlanmış "klasisizm" kavramıyla, yani düzen, denge, netlik, ekonomi ve duygusal kısıtlama ile ilişkili estetik ilkelere geri dönmeye çalıştıkları özellikle savaşlar arası dönemde güncel olan bir yirminci yüzyıl trendidir. Sayısı azaltılmış performans güçleri, ritim ve kontrapuntal dokuya vurgu, makam sistemiyle genişletilmiş tonal armoni ve romantik program müziğinin aksine mutlak (*absolute*) müziğe yoğunlaşma, Erkin'in bu yapıtında bariz bir şekilde hissedilen neoklasik dürtülerdir.

Eserin bugün seslendirilecek olan üçüncü bölümü, halk müziği motifleri içeren aksak ritimli bir rondo'dur. Bölümün ortalarında yer alan viyola solosu, bölümün en göze çarpan noktalarından biridir.

Ulvi Cemal Erkin, born in İstanbul in 1906, was granted a state scholarship in 1925 to study at the Paris Conservatory and Ecole Normale de Musique, where he took composition and piano lessons from Jean Gallon, Noel Gallon and Nadia Boulanger. After his return to Turkey in 1930, he started teaching at the School of Musical Education. In 1949, he was appointed the director of the Ankara State Conservatory, where he had taught piano lessons for some time.

Besides the works he contributed to the piano repertoire, like *Five Drops* (1931), *Concertino* (1932), *Sensations* (1937), *Quintet with Piano* (1943), *Sonata* (1946), *Six Preludes* (1967) and *Symphony Concertante* (1966), Erkin was also a prolific composer in other genres like symphony, concerto and chamber music, and is known for his masterful use of the traditional Turkish music and its rhythm, in particular. Although his works present a strong Impressionist influence at first, the composer reached a more personal expression, which assumed a richer and more colorful character with diversified orchestration, as he matured.

A *sinfonietta* is smaller in scale (in terms of length and the required instrumental forces) or lighter than a standard symphony with regard to its approach. The term entered into common use especially in the twentieth century and many composers produced works in this genre, including Janáček (1926); Prokofiev op.48 (1929); Britten, op.1 (1932); Poulenc (1947); and Hindemith (1950).

Erkin's *Sinfonietta for String Orchestra* was written between 1951 and 1957 and premiered by the Presidential Symphony Orchestra under the baton of Gotthold Ephraim Lessing in 1967. The work composed in the neoclassical style consists of three movements. Neoclassicism in music is a twentieth century trend, which gained popularity especially in the interwar period, when the composers tried to return to the esthetic principles associated with the general concept of "classicism", like order, balance, clarity, economy and emotional restraint. Performance forces reduced in number, emphasis on rhythm and contrapuntal texture, tonal harmony extended with the makam system and concentration on absolute music rather than Romantic program music are the neoclassical impulses clearly felt in this work of Erkin's.

The third movement is a rondo with syncopated rhythms and including motifs from the folk music. The viola solo around the middle of the movement is one of its most striking points.

Aylin Yilmaz

Ferit TÜZÜN (1929-1977)

Esintiler | Inspirations

Ferit Tüzün, Türk Beşleri'nden sonraki ikinci kuşak bestecilerdendir. Küçük boyutlu eserleri tercih eden Ferit Tüzün'ün yapıtlarında, folklorik öğeler, nükteli anlatım, renkli ve canlı ritimler ve ustaca orkestralama göze çarpan en önemli özelliklerdir. Bestecinin başlıca yapıtları şunlardır: “Midasın Kulakları” operası, “Çeşmebaşı” balesi, “Çayda Çıra” bale müziği, Senfoni, “Türk Kapriçyosu”, “Humoresque”, “Esintiler”, “Söyleşi” gibi orkestra eserleri ile piyanolu üçlü, keman piyano için ikili ve solo piyano eserleri.

Esintiler, TRT'nin siparişi üzerine bestelenmiş ve ilk yorumu 1971 yılında G.E. Lessing yönetiminde yapılmıştır. Küçük bir çalgı topluluğu için yazılan eser Türk folklorundan yararlanılarak yazılmıştır. Üçüncü bölüm (Allegro Vivace), “Ha Bu Diyar” isimli türkünün ezgisi üzerine yazılmış bir “scherzo”dur.

Ferit Tüzün, who was born in 1929 in Istanbul, entered The Piano Division of The Ankara State Conservatory to study under Ulvi Cemal Erkin. Tüzün graduated head of his class from the Conservatory in 1952 and was sent to Munich as the result of a competition. In Munich he studied under Fritz Lehmann and G. Ephreim Lessing at the Munich School of Advanced Music. After graduating from Munich in 1959 he returned to Ankara as the conductor of the State Opera and Ballet Orchestra. His major works are as follows: Midas' Ears (Opera), The Fountainhead Ballet Suite, Symphony, Turkish Capriccio, orchestral pieces such as Nasreddin Hoca and Inspirations, the Çayda Çıra Ballet work as well as other musical interpretations.

This music which is influenced by Turkish folklore is composed of three short movements. The third movement is in the “Scherzo” style and is taken from a Black Sea folk song. This piece has won a reward from the Turkish radio and T.V. network. Its first domestic performance was conducted by G.E. Lessing.

Bilkent Senfoni Orkestrası

Bilkent Symphony Orchestra

1. Keman | 1st Violin

Irina Nikotina *konzertmeister asst.*

Suzana Bezhani

Bahar Kutay

Adilhoca Aziz

Vseslava Öztürk

Süreyya Defne

Davut Aliyev

Elena Postnova

2. Keman | 2nd Violin

Feruz Abdullayeva *grup şefi | principal*

Elena Rihsi

Marina Aġapova

Adelya Ateşoğlu

Nil Cetiz

İskender Okeev

Nazik Rahmedova

Viyola | Viola

Cauid Cafer *grup şefi | principal*

Yukiyo Hirano *grup şefi yrd. | principal asst.*

Sema Hakioğlu

Uluğbek Rihsi

Svetlana Simolin

Elif Kuştan

Elena Gnezdilova

İrşad Mehmet

Viyolonsel | Violoncello

Hayreddin Hoca *grup şefi | principal*

Serdar Rasul

Artur Rahmatulla

Yiğit Ülgen

Verda Çavuşoğlu

Salim Gayıblı

Kontrbas | Double Bass

Sergey Margulis *grup şefi | principal*

Dritan Gani

Zurab Tsitsuashvili

Burak Noyan

Şalva Gagua

Flüt | Flute

Albena Sezer *grup şefi | principal*

Zita Zempleni

Ebru Aykal

Obua | Oboe

Ulaş Yurtoğlu *

Viktoriya Tokdemir

Violetta Lupu

Klarnet | Clarinet

Nusret İspir *grup şefi | principal*

Selen Özyıldırım

Leonid Volkov

Fagot | Bassoon

Ozan Evruk *grup şefi | principal*

Ezgi Tandoğan Onat

Onur Üzülmez *

Korno | Horn

Mustafa Kaplan *grup şefi | principal*

Hasan Erim Hacat

Bariş Bayer *

Atay Bağcı *

Trompet | Trumpet

Julian Lupu *grup şefi | principal*

Krasimir Konyarov

Onurcan Çağatay

Trombon | Trombone

Cem Güngör *grup şefi | principal*

Mehmet Ali Baydar

Aleksey Medvedev

Tuba

Noriyoshi Murakami

Vurmalı Çalgılar | Percussion

Aydın Mecid *grup şefi | principal*

Alper Özgüzel*

Arp | Harp

Mehmet Şahin*

Çembalo | Cembalo

Rustam Rahmedov*

* Misafir Sanatçı | Guest Artist

Gelecek Program

Next Program

1 Kasım November 2020
Pazar | Sunday, 15:00 Bilkent Odeon

Cadılar Bayramı Konseri (Kostümlü)
Halloween Concert (with costumes)

Bilkent Brass Ensemble

- G. Richards** Champagne
D. Elfman The Nightmare Before Christmas
C. Hazell Three Brass Cats (Mr. Jums, Black Sam, Borage)
C. Hazell Kraken
J. Parker A Londoner in New York (Harlem, Crysler Building, Grand Central)
A. Piazzolla Suite from Maria de Buenos Aires (Arr.: Steven Verhelst)
G. Richards Fundador

Çocuklar için (+ 6 yaş) | For Kids (Ages 6 +)
İzleyicilerimizin kostümlle gelmelerinden mutluluk duyacağız.
This is a concert for the whole family where everyone wears a costume or at least a funny hat.

bilet.bilkent.edu.tr

Giş-Ticket Office: (312) 290 1775

 /BilkentSymphonyOrchestra

 /bilkentsymphony

 /bilkentsymphony

 /BilkentSymphonyOrchestra

 Bilkent Symphony Orchestra

www.bso.bilkent.edu.tr

bso@bilkent.edu.tr

Bilkent Üniversitesi

Bilkent Üniversitesi kültür ve sanat faaliyetidir.
Cultural and artistic activity of Bilkent University.